

**ROBIN
O'WRIGHTLY**

erősebb a szerelemnél

**Stronger
than love**

„Nem minden rosszfiú
az, aki annak látszik.
Sokan még annál is
rosszabbak, mert
nem osztott nekik jó
lapokat az élet.”

1. Bernadette nem bír magával

– Jesszusom, hogy hova mész?! –
Megszoktam, ilyenkor nem a telefon
recsegett, csak Bernadette, a legjobb
barátnőm sipítozott a túlvégen.

– Nyugi, Bee! – igyekeztem csillapí-
tani. – Csak át Európába. – Hatásszü-
netet tartottam, mielőtt kimondtam:
– Romániába, Brassóba.

– Micsoda? De hát ott Drakula ga-
rázdálkodik!

Szolidan elmosolyodtam. „Jó, hát
nem az általános műveltségéért sze-
retem.”

– Tévedésben élsz, cica. Ott is em-
berek laknak – sóhajtottam megadón,
elvégre kiéreztem a hangjából mélysé-
ges aggodalmát.

– Most azonnal átmegyek, és együtt
pakolunk! Még látni akarlak, mielőtt
megint eltűnsz, isten tudja, mennyi
időre, Lo!

Felhúztam a szemöldököm, mert
kezdett átmenni az anyám stílusába,
így jobbnak láttam, ha csak ennyit
mondok:

Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója,
csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!

– Igenis, kapitány! Úgyis csak reggel hétkor megy a gépem. Előttünk az egész éjszaka!

– Imádom a humorod, cica, mondtam már? – harsogta meglehetősen szarkasztikusan a túloldal.

Felsóhajtottam, mert nagyon nem akaródzott mennem máshova; inkább a saját kontinensemen, a jó öreg Észak-Amerikában maradtam volna, de a munka az munka. Különösképp, mivel szerettem, csak hát pont egy melankolikusabb időszakomban kapott el az újabb projekt.

Ráadásul anyám egyfolytában rágta a fülemet: állapotjak már meg, miért kell folyton utaznom, és különben is, a rendes amerikai pasik már nem is jók nekem? Úgyhogy pont eléggé utáltam, amikor Bernadette is rákezdet anyám szólamára, vagy épp a nyakamba csimpaszkodott, el ne menjek.

„Mintha nem jönnék vissza!”

Viszont garantált volt a közös csomagolás alatti, hajnalig vinnyogós-

visítós röhögés mindenben, ami eszünkbe jutott. Meg az agyalás: mindent elpakoltam-e, és Bee győzködése: ha odaérek, feltétlenül találjak wifit, és első dolgom legyen üzenetet küldeni neki Istenhátipusztáról vagy Semmiközepeföldéről.

Ezért is bírtam Bernadette-et, akivel már időtlen idők óta elválaszthatatlan „öribarik” voltunk.

Nem lakott messze, fél óra múlva csikordultak is az autója kerekei a lakásom előtt. Egyenest a bejárathoz szaladtam beengedni, mert ilyenkor tényleg ajtószakító hangulatba került.

– Ajánlom, hogy legyen ott internet! – fújta nekem a szobám ajtajában, az ujját billegtetve, míg én az utolsó ruhadarabokat próbáltam belepréselni a bőröndömbe.

– Jaj, Bee, nem vademberek közé megyek, könyörgöm, civilizáció van ott is! Csak nem dollárral fizetnek, és valószínűleg nem a Knicksnek drukkolnak, ennyi.

„Jó, lehet, hogy vannak ott Knicks-drukkerek, de statisztikailag elenyésző. Nem fogom neki most megmagyarázni!”

– És most mégis mennyi időre mész, Lo? – nyafogta szeretettel a hangjában.

– Nem tudom. Egy festő ósdi képét kell elhozatni a galériába, az örökösöknek, akik már Amerikában élnek. Nem biztos, hogy a románok hamar kötélnek állnak. Azért igyekszem vissza, Bee, komolyan, nem akarok sokáig maradni. Inkább gyere és segíts! Isten tudja, mi ott a divat, nem akarom itt hagyni a kedvenc ruháimat – pattogtam ültömben, türelmetlenül, lenyomva a bőrönd tetejét.

– Mit aggódsz, úgyis ledobod majd – kacsintott rám, már sokkal oldottabb hangulatban, és mellém ült az ágyra.

– Nem-nem – ráztam a fejem. – Most csak üzleti ügyben megyek. Elég a megbízhatatlan és átvágós faszikból!

Azért vállaltam el, mert kell egy kelet-európai kontakt, amivel megpályázhatom a nemzetközi kulturális jogi ügyek vezetői posztját.

– Valld be, hogy azért is, mert imádsz világot látni – dőlt a vállamnak vigyorogva.

– Minek, ha te úgyis kimondod helyettem? – viszonoztam a mozdulatát.

– Amúgy meg fogadjunk, úgyis összeszedsz valakit – húzta az agyamat egyre szélesebb mosollyal.

– Fogadjunk, hogy nem! – csaptam le rá. – Legyen száz dollár!

– Te sem bízol benne, igaz?

– Dehogynem! Csak nem akarom eladásítani a legjobb haverinámat – vágtam az arcába egy hamiskás grimaszt.

Éjfél előtt pár perccel estünk be az ágyba, beállítva minden időzíthető zajforrást, amit csak találtunk. Ha a hetes gépet el akartam érni, bizony félhatig oda kellett jutni a terminálhoz.

2. Semmi nem úgy alakul, ahogy

Ez nem az én reggelem volt. Majdnem elaludtunk a lelkiismeretes ébresztés ellenére, úgyhogy rohantunk a reptérre, le ne késsük az indulást. Bár egyedül én utazom, ő lélekben szinte eggyé válik velem ilyen esetekkor. Szerencsére a Galéria előre lefoglalta, és a főnököm, Patrick Whinfrey oda is adta a jegyet, illetve a többi papírt, szóval nekem már csak be kellett csekkolnom. Az jobban zavart, hogy szegény Bernadette-tel egy kávé sem tudtunk meginni, és kutya-futtában búcsúztunk el.

– Majd iszol a gépen, de most siess! – kiabált át a tömegben, és vadul integetett.

Mit volt mit tenni, zombi üzemmódban kerültem fel a *business classra*, ami – első osztály híján – tökéletesen kényelmes választásnak bizonyult. „Csak legyen bivalyerős *ristrettójuk**, más nem számít!”

* az eszpresszó kávé kisebb, de ízre erősebb változata

– Kedves utasaink! Üdvözöljük önöket a New York–Bukarest járatunkon! Hamarosan megkezdjük a felszállást. Kérjük, kapcsolják ki mobiltelefonjaikat, illetve csatolják be a biztonsági övüket! – ez a szöveg megmaradt bennem a kedves hang miatt.

Hátrahajtottam a fejemet az ülésben, és bedugtam a fülest, hogy Adele-t és Pentatonixot hallgassak. Talán még be is aludtam kicsit, elhalasztva így a kávéadagomat. Most nem számított más, csak odaérjek, lehetőleg minél zökkenőmentesebben. Volt erre az egészre csaknem tizenhat óráim, egy átszállással a célváros, Brassó felé.

Próbáltam felrázni magamat abból a meglehetősen egykedvű állapomból, amibe sikeresen belenyomtam magam az elmúlt időszakban. Mindig ez van egyik megbízástól a másikig: ha a barátnőm nincs, én bizony otthon, a négy fal között befordulok. „Ne depizz, Lorraine, ne depizz, Lorraine!” – mantrázgattam

befelé, és valamennyire a zene is segített ebben. Elment a kedvem az olvasástól, pedig vittem magammal valami vicces romantikus könyvet. De se humoromnál nem voltam, se nyálas pillanatokra nem vágytam. „Csak a munkámra akarok koncentrálni!” Bernadette-nek is mondtam: mindennap emlékeztessen rá, ha hívjuk egymást, hogy semmiképp nem szabad bepasiznom, mire ő azt válaszolta, hogy a száz dollárra fog emlékeztetni.

„Le kell nyugodnom – szegeztem mutatóujjamat a képzeletbeli énemnek. – Most elutazom és profi módon, öt nap alatt leszervezem a festmény átvételét az örökösöknek, aztán anynyi! Na jó, talán kicsit megnézem a várost. Bár mi lehet Brassóban? Aprópecsenye?” Ezen a gondolon önkéntelenül felröhögtem, amire a mellettem ülő öregúr meglehetősen rosszallóan nézett rám.

– Elnézést – hebegtem.

Valamit motyogott, vélhetően románul, amit nem sikerült megértenem, mivel egyelőre még az útikalauzban lévő alapszavakat és kifejezéseket tanulgattam. „Talán jobb is. Biztos most küldött el az anyámba.”

Persze tudtam, biztos értékes és érdekes látványosságok várnak a városban, de kicsit feszült voltam. Hozzászoktam már a hosszú utazásokhoz, ám valahogy most görcsbe rándult a gyomrom. „Lehet, csak bal lábbal keltem fel” – győzködtem magam, pedig valójában csak egy jól álcázott rossz megérzés bujkált bennem.

Itt tenném hozzá: amúgy imádom a munkámat. Kulturális jogászként például a műkincsek körüli jogi teendők intézése és a szállításuk leszervezése, vagy kapcsolatok kiépítése az ügyvédi iroda és távoli országok között egyszerűen kiapadhatatlan kalandforrás a számomra.

Csak hát a kalandok között olykor-olykor nem csak jó akad...

3. Jobbról jön a segítség

Európa a különösen zord tavaszi időjárásával nem úgy tűnt, mint aki elsőre kegyes lenne a vendégeihez. „Kösz, te görög szuka!” A bukaresti átszállás elég problémásan alakult, mivel késett a transzfer valami belgrádi gép miatt. Nem kevesebbet, mint négy teljes órát. Addig ott dekkoltunk a fűtetlen, széllel bélelt terminál várójában, mert valahol tutira elromlott egy rohadt termosztát. Alaposan átfáztam, mire felülhettem a jó meleg fedélzetre. Csak reménykedni mertem benne, hogy nem szállítanak le, ha összetűszögöm utasteret.

– Kér egy zsebkendőt? – hallottam egy csöppet akcentusos, mégis megnyugtatóan mély hangot a jobбом mellől.

Akkor vettem észre a mellettem ülőt, aki a megmentőm lett, miután kifogytam a munícióból. Eleve alig hoztam magammal a gépre, hiszen nem gondoltam volna, hogy így megfúj a

szél. Azt hittem, ennél erősebb vagyok, mintsem megfázzak. Hát az öreg kontinensnek sikerült meglepnie.

– Ah, közödöb! – vettem el a kezéből, de rá sem mertem nézni.

Nem ódzkodtam vadidegenektől segítséget elfogadni, ám valahogy aznap borzasztóan sérülékenynek éreztem magam. Emellett nagyon nem tetszett a szemem bekönnyesedése és az orrom eleredése. „Betegség tekintetében teljesen férfias vagy” – szokta nyomni a szövegét anyám, mert imádot azzal szívatni, hogy rosszul bírtam a gyengélkedést.

– Ajánlom a térség legjobb szíverősítőjét, se' perc alatt elfújja a legmaka csabb náthavírust – duruzsolta mellettem ez a nem szűkszavú ismeretlen.

„Férfi az istenadta! Nem úszom meg, hogy beszédbe elegyedjek egygyel.” Pedig inkább Bernadette-tel dumáltam volna, sőt még anyám tirádáit is inkább elviselem, csak pasival ne kommunikáljak. „De jól nevelt

vagyok, szóval muszáj válaszolnom.” Még mindig nem néztem rá, mert semmi kedvem nem volt megmutatni neki az egyre vörösödő orromat. Bárki is lehetett ez a rögtönzött egészségügyi okostojás, az állapotomhoz végképp semmi köze.

– Ha бага boddja – szipogtam kelletlenül, és füleembe dugtam a hallgatót.

Azt gondoltam, letudtam ennyivel, ám tévedtem. Hamarosan – bár nem hallottam kintről semmit, mert épp Mitch Grassi magas C-i simogatták a dobhártyámat – egy kéz nyúlt be a látóterembe valami felespohárral. „Mit akar ez itt ezzel a vízzel?” Aztán valaki megkocogtatta a vállamat is.

– Hajtsa fel – tanácsolta. – Jobban lesz, meglátja.

Ekkor már vetnem kellett rá egy pillantást, elvégre ki ez a magánszférámba belemászó, pimasz idegen? Ha tudtam volna románul, én most küldtem volna el melegebb éghajlatokra. De mivel beszélt és értett angolul, sokkal

könnyebb dolgom lett. Már fogalmaztam is, miképp osztom ki.

Azonban ránéztem, és még a benát-hásodó tekintetemmel is rögtön nyugtázhattam – „ó, azt a rohadt élet!” –: ez egy igen jóképű és kedves tekintetű egyed. „Olyasvalaki, akit nem tudsz egykönnyen elküldeni a fenébe, vagy ha mégis, akkor kész örömmel mutatod neki az utat. ...Vagy izé... hogy is van ez a mondás?!”

– Bi a dzsudát akar tőleb? – támadtam rá, amivel még magamat is megleptem.

– Csak igya meg – emelte fel jobb-ját, amiben a felespoharat tartotta, és lötyögött benne az a cseppet sem megbízhatónak látszó ital.

„Az már tuti, hogy nem víz.”

Mikor látta, milyen bizalmatlanul mértem végig – tényleg túl megnyerőnek látszott ahhoz, hogy ne higgyem sorozatgyilkosnak –, hozzátette:

– Együtt repülünk Brassóba, szóval nincs kedvem elkapni magától semmit!

Dühösen fújtam egyet, majd kikaptam a kezéből, és egy hajtásra kiittam a stampedli tartalmát.

Na, ha addig nem könnyezett elégé a szemem, akkor most elkezdte, és a torkomban tábortüzek gyúltak a vírusgyilkos szer tiszteletére. Azt hittem, magát a poklot nyeltem le kis kiszerelésben. „Te szentséges atyaúrsten!”

Az biztos, mintha fuldoklóként bukantam volna a tenger színére, úgy tűnt el a szememről a fátyol. A torkomat és a gyomromat nem éreztem, valószínűleg mindkettő felforrt és elpárolgott. Szerintem a levegővételt is kihagytam, de erre sem igazán emlékszem. Annál tisztábban a „merénylóm” tiszta, égszínkék íriszére, miközben nevetett rajtam. „Basszus, ennek még a szeme is kinevet!”

– Nem bírja az erőset, ugye? – Őszintén csibészes vigyora kihozott a sodromból.

– Ember, maga meg akart engem mérgezni! – rivalltam rá, és a környezetünkben mindenki odafordult.

Kicsit meg is szédültem, mivel a pia a fejembe szállt, vagy talán hirtelen légörvénybe kerültünk.

– Észrevette? Már nem nazális a hangja – duruzsolta az italmérnököm szemtelenül.

„Most pofán verjem?”

Inkább lenyeltem, amit gondoltam, akárcsak azt a rémes lötytyöt. Az igaz, a kezdődő taknyosságomat úgy elfújta, mint engem majdnem a hideg szél a bukaresti terminálban. A szédülés pedig követte a megfázást, mert percek múltán kitisztult az agyam is.

Elfintorodtam, és csak sandán néztem a férfira:

– Köszönöm.

– Szívesen – felelte derűsen, mintha mindig ezt csinálta volna.

– Mi a franc volt ez? – fordítottam felé a fejem.

Most már módomban állt jobban megsejtelni spontán patikusomat. Sötét, rövidre nyírt, egyenes haja volt, magashomloka, arcán ápoltság és gondosan

nyírt, sötétbarna, a borostánál csak kicsit hosszabb szakáll. Mélyen ülő, égkék szemei fölött tekintélyt parancsoló vastag, ám szép ívű szemöldökkel. A sors jellegzetesen délkelet-európai arcéllal áldotta meg, erős állkapoccsal, mégis helyes orral, ami egy kis gombócban végződött. Ettől a kemény, férfias vonásai kedvessé váltak, egyszóval sajnós megint sikerült kifognom egy rokonszenves, valószínűleg alfahím útitársat. „Francba, bár lennék inkább lesbikus!”

– Pálinka – vetette oda, még mindig magában mulatva rajtam. – A Havasokban főzték, ott nem terem meg a megfázás. Az csak a városi embert sújtja – fejezte be a kiselőadást, miközben nem esett ki a nyugodt és megfigyelő szerepéből.

Ahogy én őt, valószínűleg ő is ugyanúgy mért végig engem ezekben a pillanatokban.

–Jó,oké,szuper!Ténylegköszí!Majdnyújtsa be a számlát – dűnnyögtem megalázottan. „Utálok, ha kioktatnak!

Még hogy én, a gyenge városi! Milyen nagyra van ez magával!”

Elis fordultam tőle, ismét az öt aranytorkú előadásába temetkeztem volna.

– De kinek? Be sem mutatkoztunk egymásnak – kaptam a fricskát, és a pasas a jobbját nyújtotta felém megint.

Mélyet sóhajtottam, és azon tűnődtem, ha azonnal arcon csapom, letudtam volna ezt a kört. Ám ezt mégsem tehettem, hiszen neki köszönhetően állt odébb a náthavírus. Inkább tényleg fizetnem kellett volna, viszont csak a bankkártyámon volt pénz, a helyszínen akartam kivenni valamennyit lejben.

„Essünk túl rajta!” Elfogadtam a kezét, és egy határozott szorítással találtam magam szemben. „Végre nem sózott hal kézfogás. Mondjuk, mást nem is néztem ki belőle.”

– Lorraine Hindeman. Címet hadd ne adjak meg! – daráltam el.

– Ioan Popa. Nem szükséges, itt is kiállíthatjuk a nyugtát – somolygott tovább, és addig nem engedte el

a markomat, amíg be nem fejezte a mondatot. Megcsóváltam a fejem, és elhúztam a szám.

– Csak szófordulat volt!

– Tudom – replikázott rögtön.

„Komolyan nem hagy békén, mert mindig válaszolnia kell valamit?” Kezdett idegesíteni. „Most mit vár? Megköszöntem. Ennyi!”

Mire rájöttem, hogy értékes perceket pazaroltam el a Pentatonix rovására, már pittyegett a gép biztonságiöv-jelzője, és úgy tűnt, végre megérkeztünk úti célunkhoz.

4. Egyszerűen idegesítő, mert rendes

A repülőgép félórás keringés után végre landolt, úgyhogy szedelőzködhettem én is. Furcsa útitársam nevét nem jegyeztem meg, és mivel ő ült a közlekedő mellett, meg kellett várnom, míg elindult. Nem akartam követni vagy a közelében lenni, mert biztos szóval tartott volna.

– Kiengedjem? – készségeskedett, és nekem már a hátamon is felállt a szőr.

– Nem! – vágtam rá elutasítón, és behunytam a szemem. – Köszönöm – találtam az udvariasabb énemre. – Megvárom. Menjen nyugodtan!

– Ahogy gondolja – felelte még mindig azzal a kiborító nyugalommal a hangjában.

Hálát adtam az égnek, amiért landoltunk, mert a találkozásunk óta nem tudtam kimenni a mosdóba, nehogy keresztül kelljen vergődnöm rajta. Ezért most már nagyon ellátogattam volna a reptéri toalettre, még ha tartottam is a helyi viszonyok higiéniájától vagy épp annak hiányától.

Lepakolt a csomagtartó-fülkéből, nekem pedig eszembe jutott, hogy a százhatvanöt centimmetl biztosan nem fogom elérni a sajátomat. Bepakolásakor is egy nagyra nőtt honfitársam segített feltenni. Sajnos ez a fickó nemcsak jóképű, segítőkész és kedves – meg idegesítő –, hanem magas is volt.